

TARIFA

PONDELOK 22. SEPTEMBRA

3:34

Lod' narazila na breh a výhľad cez malé okienko sa zmenil. Dlhé hodiny videla len mraky a sťažne iných lodí, teraz sa však v okne črtali obrysy mesta. Vonku bola ešte tma, no čoskoro malo svať.

Keď vstávala, ľavou nohou jej prebehla ostrá bolesť. Nebola si istá, či sa jej točí hlava, alebo len cíti hojkanie vln.

„Medzi treťou-štvrtou,“ ozval sa skôr, než vyšiel z kajuty. Schúlila sa do kúta a sedela tak ticho, ako sa len dalo. „*A las tres, quatro,*“ povedal. „*Esta noche.*“ Spočiatku mu nerozumela, no keď zdvihol najprv tri, potom štyri prsty do vzduchu, ukázal na slnko a naznačil, ako zapadá, pochopila. Tma. Noc. A cesta preč. Preč odtiaľto.

Nemohla mu povedať, že stratila hodinky a pojem o čase. Že už bola pripravená na smrť. Na koniec v čiernej prázdnote, kde nič také ako čas neexistuje.

Na podlahe kajuty ležal zrolovaný koberec. Bol červený a utkaný do elegantného vzoru. Nechápala, čo taký koberec robí na rybárskej lodi, keď by mal zdobiť kamennú podlahu nejakej nádhernej izby. *Keď majú takéto koberce na lodi, čo potom môžu mať doma?* pomyslela si, keď ho rozvinula. Potom sa doň zamotala a čakala.

Zvuky pomaly utíchli. Dunenie železa narážajúceho na asfalt, mužské hlasy, autá, ktoré naštartovali a zmizli v diaľke. Oblaky v západe slnka zružovali a postupne všetky farby vystriedala ťaživá čiernočier-na tma. Žiadny mesiac ani hviezdy, nič, o čo by sa mohla oprieť. Ako tichá modlitba, uistenie, že svet zostal rovnaký ako predtým.

Opatrne stlačila kľučku plechových dverí. Do nosa jej udrela vôňa mora a pach benzínu. Rýchlo prekročila vysoký prah, ticho za sebou zatvorila dvere a vyšla na palubu.

Očakávala tmu, no prekvapila ju prenikavá žiara svetlometu kde-si vysoko nad jej hlavou, ktorá osvetľovala celý prístav. Prikrčila sa a načúvala. Laná vŕzgali, keď sa loď hojdala na vlnách. Rinčanie reťazí, šumenie vody obmývajúcej brehy prístavu. A ľahký vietor. Počula bežné zvuky pokojnej noci, nič viac.

Chytila kotviace lano a pomaly, pomaličky sa priťahovala, až loď s tupým zadunením narazila o prístavisko.

Pod dlaňami zacítila drsný, kamenistý povrch. Pevnina. Zdravou nohou sa odrazila a vyskočila na breh, no neudržala rovnováhu a pristála bruchom na kope zrolovaných rybárskych sietí. Všimla si, že o kus ďalej ležia podobné siete, prikruté hrubým kobercom. *Tak preto mal rybár na lodi ten koberec, pomyslela si. Chce ochrániť svoje siete pred dažďom, vetrom a zvieratami potulujúcimi sa po okolí a hľadajúcimi zvyšky rýb.*

Prešlo niekoľko sekúnd, možno dokonca minút, no okrem vetra a pulzujúceho svetla majáka bolo všetko tiché a pokojné.

Zhlboka sa nadýchla a prikrčená sa rozbehla pozdĺž steny veľkého prístavného skladiska tak rýchlo, ako jej to boľavá noha dovolila. Muž jej prstom na zemi načrtnol plánik, ako má sledovať vonkajší múr a vyjsť z prístavu, pokračovať pozdĺž pobrežia, až sa dostane do mesta a napokon k autobusovej stanici. Odtiaľ sa mohla dostať do Cádiz, Algecirasu alebo Malagy. O meste Cádiz už počula.

Zakopla o niekoľko rúr a ich rinčanie sa hlasno nieslo medzi kamennými stenami. Rýchlo sa prikrčila za jeden z kontajnerov a čakala.

Čo ak ma sledujú, pomyslela si a napínala sluch. Nesmie sa dať oklamať tichom a zdanlivým pokojom. A vlastne tu vôbec nevládlo také ticho. Počula, ako vlny narážajú do kamenných múrov, a vieť, ktorý kdesi blízko prehýbal tenký plech. No nezachytila žiadne kroky a dúfala, že nikto nesledoval tie jej.

Pozrela na svoje bosé nohy. Jej topánky pohltilo more, rovnako ako sukňu a sveter. Teraz mala na sebe veľkú zelenú bundu, ktorou bola prikrytá, keď sa prebrala na palube rybárskej lode. Neskôr v kajute našla uterák a zaviazala si ho okolo bedier ako sukňu.

Kapučňu si stiahla hlbšie do čela, opatrne preliezla cez hromadu železných výstuží, opäť sa prikrčila, prebehla posledný kus cesty a skryla sa za kopu prázdnych plastových fliaš.

Tu sa prístav končil a ona sa ocitla v pasci. Všade navôkol sa týčili hrubé múry a pred sebou mala dva metre vysokú bránu. Cez úzke škáry videla časť ulice a zopár kvitnúcich rastliniek, ktoré sa predrali cez diery v asfalte. V diaľke sa črtala masívna kamenná silueta hradnej zrúcaniny.

Boľavo žmúrila v ostrej, žltej žiare lampy. Snažila sa vidieť jasne, ale v nadchádzajúcom úsvite, keď už nebola tma, no slnko ešte nevyšlo, to vôbec nebolo ľahké. Pálili ju oči, no keby ich zatvorila, prepadla by sa do prázdnoty. Už dávno sa poriadne nevyspala.

Kľakla si a robila presne to, čo sa naučila za posledné mesiace: pozorne sledovať okolie, všímať si každúčký detail a dôkladne si napláňovať cestu.

Vtom to začula. Zvuk auta, ktoré sa blížilo zvnútra prístavného areálu. Vrhla sa na zem a takmer nedýchala. Reflektory ožiarili múr tesne pri jej nohách, fľaše a úlomky skla sa leskli v ich svetle. Až vtedy v múre zbadala schody vedúce nahor. Boli len kúsok od nej, biele, vysekané do kameňa. Bol to len okamih, potom sa okolie opäť ponorilo do pološera. Auto sa otočilo a vrátilo sa späť, odkiaľ prišlo. Nezastalo, vďaka bohu, nezastalo. Skôr než zahlo za roh a zvuk motora utíchol v diaľke, všimla si majáky na streche. Bolo to policajné vozidlo.

Vybehla po kamenných schodoch a zoskočila z múru. Napočuovanie dopadla mätko. Všetko, na čo na pevnine doteraz narazila, bolo drsné a tvrdé: kamene, asfalt a železné rúry, no teraz pod nohami zacítila jemný piesok, akoby ju pohladila zem.

Na pláži ležal prevrátený slnečník. *Len na chvíľku*, pomyslela si, *len na krátku chvíľu si oddýchnem.*

Rukou načrela do jemného piesku a nechala ho pretiecť pomedzi prsty. Potom zaklonila hlavu a pozrela na tmavú oblohu. Vietor sa jej oprel do tváre a strhol jej kapucňu.

Kedy už prestane fúkať, zúfala si. Kedy sa vietor konečne utíši a nechá more pokojne odpočívať?

Po chvíli opäť vstala, no rýchlo zistila, že noha ju prestáva poslúchať, akoby sa chcela odpojiť od tela. Musela ju vliecť za sebou.

Krivkajúc pokračovala pozdĺž ďalšieho nízkeho múru, ktorý oddeľoval piesok od cesty a bránil mu premeniť mesto na púšť. Ostré rastliny ju rezali do chodidiel. Zdvihla boľavú nohu, aby sa pozrela, či krváca, a zistila, že stúpila do psieho výkalu. Zacítila nepríjemný zápach. Takto sa nemohla ukázať v meste. Nemohla takto smrdieť, no more, kde by sa mohla umyť, pre ňu bolo príďaleko. Čo za človeka sa to z nej stalo? Chodidlo si poobtierala do piesku, aby sa zbavila zápachu, rukou si utrela slzy a do očí sa jej dostal piesok. Piesok mala vlastne takmer všade.

Mala by som radšej ísť po ceste. Ako normálny človek. A nie sa tu zakrádať ako zlodej alebo ako vyplašený pes. Cesta bola osvetlená a vedela, že to nie je bezpečné, no i tak vystrela chrbát a čoskoro pod nohami cítila asfalt ulice. Na okamih sa opäť cítila ako človek. Človek bez strachu.

To určite. Ako keby taký človek putoval mestom bosý a uprostred noci, zahнала predošlú myšlienku a v tom istom okamihu jej pohľad padol na čosi, čo ležalo na betónovej lavičke pri ceste.

Zle vidím. To nemôže byť pravda. Už sa nemôžem spolaľnúť ani na vlastné oči. Podišla bližšie a zistila, že zrak ju neklamal. Naozaj tam bol. Pár topánok. Natiahla k nim ruku, no uprostred pohybu sa

zastavila a rozhliadla sa okolo seba. Čo keď je to pasca? Nieкто sa ju snaží nalákať. Ale komu by len v hlave skrsol taký smiešny plán?

Musel to byť jednoducho zázrak. Boží dar. Opatrne sa dotkla topánok. Nesnívalo sa jej to, boli skutočné. A boli zo zlata.

No dobre, pomyslela si, keď ich vzala do rúk. Neboli zo zlata, boli to celkom obyčajné balerínky zlatej farby, ale aj tak... Takmer jej sadli. Síce ju trochu tlačili na prstoch, no rozhodne nemala v úmysle sťažovať sa. Akási nadpozemská sila jej tie topánky postavila do cesty a už nebude musieť kráčať v špine a bosými nohami stúpať do psích výkalov.

Po prvý raz od chvíle, keď vystúpila na pevninu, sa obrátila a pozrela sa späť. Na horizonte na opačnej strane prielivu sa črtalo pobrežie Afriky ako zlovestný tieň. Bolo tak blízko, že videla kopce a roztrúsené svetlá.

Potom vykročila na cestu a už sa neobzrela.

Prosím, nech je to len nočná mora, modlila sa Teresa, keď sa prebrala na pláži. Chcela sa zobudiť ešte raz, ale tentoraz naozaj a vo svojej vlastnej posteli.

Pomaly sa posadila a cítila, ako jej duní v hlave. Tmavé morské vlny narážali na pobrežie a v kaluži, ktorá zostala po prílive, spal krdeľ čajok. Inak bola pláž celkom prázdna.

Zažmúrila oči a znovu ich otvorila, snažila sa pochopiť, čo sa stalo. Rozhliadla sa okolo seba, no naozaj nikoho nevidela. Bol preč.

Jej biele capri nohavice boli špinavé a štrasové tielko ani kardigán ju neochránili pred chladom. Silný vietor obe tenké vrstvy ľahko prefúkol. Ústa mala suché ako púšť a boli plné piesku. Vypľúvala, kašľala a nakoniec sa ho snažila vytrieť rukou, no prilepil sa jej pod jazykom a hlboko v hrdle. Potrebovala by aspoň dvojlitrovú fľašu vody, aby všetok piesok dokázala spláchnuť. *Kabelka!*

Teresa hmatala rukami okolo seba. V pološere toho veľa nevidela, tmavosivú oblohu pretínalo blikanie svetla majáka, ktoré ju bodalo do očí. Vedela, že maják v diaľke stojí na Isla de las Palomas, ostrove

holubic. Bola to vojenská oblasť, pre turistov neprístupná. S pevninou ho spájala cesta s osadenými výstražnými tabuľami. Vysoké kaskády vln sa tam rozbíjali o ostré skaly.

Vtom zbadala svoju kabelku. Srdce sa jej rozbúšilo. Kabelka ležala dopoly zahrabaná v piesku, len zopár desiatok centimetrov od jamy, ktorá bola odtlačkom jej hlavy. Rýchlo sa k nej vrhla a pozrela dnu. Bolo tam všetko. Peňaženka, kľúče od hotelovej izby, mobil, kozmetická taštička, dokonca aj jej talizman, malá žabka visiaca na krúžku na kľúče a, vďaka bohu, aj fľaška s vodou. Vždy, keď išla von, nosila so sebou v kabelke minerálnu vodu, pretože voda z kohútika chutila v Španielsku odporne. Na spodku fľaše zostalo ešte zopár dúškov.

Najprv si vypláchla ústa a vodu vyplula, potom dopila posledné zvyšky vody, no bolo jej primálo. Vytiahla peňaženku a s hrčou v hrdle ju otvorila. Priehradka na bankovky bola prázdna. Keď vyšla večer von, mala v nej takmer sto eur. Toľko určite neprepila. A pas! Prehrabávala sa v taške, no nenašla ho. Bola si istá, že ešte večer ho mala v kabelke. Nosila ho so sebou, aj keď všetci hovorili, že to nie je potrebné.

Aj jej topánky zmizli. Pozrela na svoje nohy. Boli opálené, s bielymi páskami po sandáloch a priestory medzi prstami vyplňal piesok. Pohľadom blúdila po okolí, no po balerínkach ani stopy. Kedy si ich vyzula? Bolo to predtým alebo potom? Premasírovala si spánky, aby zastavila hučanie v hlave. Potrebovala si vyjasniť myseľ a rozpomenúť sa.

Bežala po piesku bosá, keď ju držal za ruku a ťahal ju k moru? Keď sa hlasno smiali a počuli, ako sa ich smiech nesie vetrom?

Pred očami videla jeho rozstrapatené, od slnka vyblednuté vlasy a jeho žiariaci pohľad. Svaly na ramenách mal pevné a šlachovité od pravidelného tréningu, a keď mu vietor rozvial rozopnutú košeľu, na opálenom bruchu nevidela ani štipku tuku. Nechápala, prečo si vybral práve ju. Prečo ju vzal za ruku, keď v bare Blue Heaven ztvorili, a zašepkal jej do ucha, že pôjdu niekam inam. „Nemôžeš ísť domov,“ povedal, „veď len teraz som ťa našiel.“ Teresa natiahla ru-

ku do piesku pred sebou. Bol studený. Žeby naozaj v odtlačku jeho tela zostal nepatrný pocit tepla? Alebo si to len namýšľala? Tarifa je predsa jedno z najveternejších miest a všetky stopy sú v okamihu rozfúkané.

Nikto nemusí vedieť, čo sa stalo, pomyslela si. A keď to nikto nevie, tak sa to nestalo. Stačí, keď nikomu nič nepoviem.

Tesnejšie sa zavinula do kardigánu, nohavičky mala lepkavé a cítila v nich piesok.

„Ale čo ak tu nie sme sami?“ zaváhala, keď ju ťahal na pláž. „Čo keď sa teraz na nás niekto pozerá?“

„Nemysli na hlúposti,“ odvetil a vtisol jej na ústa hlboký, vášnivý bozk. Jeho ruky boli odrazu všade, pod tielkom aj v nohavičkách. Keď si rozopol a stiahol úzke nohavice a zvalil ju do piesku, pomyslela si, že sa doňho asi zaľúbila a že je to najkrajší muž, s akým kedy bola.

Keby ma teraz videli!

Človek nemôže ísť do Tarify a nezažiť sex na pláži, to je ako ísť do Paríža a nevidieť Eiffelovku.

Jej holý zadok sa dotkol chladnej zeme a zrníčka piesku sa vtisli medzi stehná a do lona, keď sa do nej snažil vniknúť, no na prvý raz sa mu to nepodarilo a musel si pomôcť rukou. Necítila nič, len odieranie piesku, ktorý do nej každým pohybom pumpoval.

Prečo len po tom zaspala? Nemala to robiť, ale všetko sa zbehlo tak rýchlo.

Z kopca, ktorý sa týčil nad nimi, znelo neustále dunenie veterných turbín, ktoré neúnavne rotovali vo vzduchu. Povedala, že vyzerajú ako elektrické šlaháče, ktoré šlahajú vzduch ako smotanu, a on sa zasmial. Teresa si zahryzla do končekov prstov, aby sa nerozplakala.

Musí si myslieť, že som bola strašná, domýšľala si. Úplne neschopná a nanič. Inak by predsa zostal. Inak by sa so mnou chcel milovať znovu a znovu.

Prišlo jej nevoľno. Vypila asi dva alebo tri cosmopolitany a potom ešte zopár mojít.

Keď vstala, celá pláž sa s ňou točila. Prehla sa dopredu a rukami sa oprela o kolená. Prehľadala sliny dovtedy, kým ju neprestalo napínať. Nechcela sa tu vyvracať na zem a cítiť zápach všetkého, čo by z nej vyšlo. Cítila by sa potom ešte odpornejšie ako teraz. Tackavo zamierila k moru. Breh nebol ďaleko, musela prejsť len asi dvadsať metrov.

Kráčala pomaly a našlapovala opatrne, aby náhodou do niečoho nestúpila. Piesok jej chladil chodidlá, preto ju prekvapilo, keď na nohách zacítila prvú vlnu. Voda bola takmer vlahná a príjemná. Urobila zopár krokov v ústrety ďalšej vlne a čupla si, aby vodu nabrala do rúk a ovlažila si tvár. Omámené myšlienky sa začali vyjasňovať.

Napravo od nej sa z mora zdvíhala nízka čierna skala ako prírodné mólo z kameňov, ktoré sa tiahlo dobrých desať metrov pozdĺž pláže. Skala vyzerala ako odpočívajúce prehistorické zviera, ako chrbát spiaceho brontosaura. Zamierila k nej, zaumienila si, že na ňu vylezie a na chvíľu sa posadí na kamene. Ponorí si zápästia a nechá si ich obmývať morskou vodou, kdesi počula, že to pomáha proti nevoľnosti. A aj keby sa náhodou povracala, vývratky by odplavilo more a o pár sekúnd by bolo všetko preč.

Voda jej chladila zápästia a vietor od mora naberal na intenzite. Myslela si, že skala bude tvrdá a ostrá, no keď chcela vyjsť hore na prvý kameň, stúpila na čosi mäkké, hladké a klzké. Šmykla sa jej noha, vykrikla a ramenom sa udrela o skalú. Keď sa jej napokon podarilo vyštverať na skalú a zdvihnúť nohy von z vody, sklonila sa dolu, aby videla, na akú odpornú rybu to stúpila.

Vlna sa stiahla a na chvíľu obnažila breh, kým more vyslalo ďalšiu. Teresa civela pod seba a hučanie v hlave stúpalo.

Nebola to ryba. Z vody vytŕčala čiási ruka, predlaktie, rameno a zvyšok tela sa strácali pod hladinou. Medzi kameňmi bolo zakliesnené ľudské telo. Nevidela detaily, no všimla si, že patrilo človeku tmavej pleti.

Keď si uvedomila, na čo vlastne položila nohu, telom jej prebehla triaška. Stúpila na mŕtvolu. Možno na hrud' alebo na brucho. Radšej

to nechcela vedieť. Zavzlykala a posediačky cúvala na skale, pričom si úporne šúchala nohu o drsné kamene, aby sa zbavila toho mäkkého, klzkého pocitu.

No nedalo jej to a musela sa tam pozrieť znovu. Teraz ho už videla zreteľnejšie. Bol to muž, jeho pokožka bola čierna a celkom lesklá od vody. Ako ryba, úhor alebo niečo slizké, čo žije pod hladinou mora. Bol úplne nahý. Zdalo sa jej, že mu po ramene lezie akési zviera, a naklonila sa bližšie, hoci nechcela. Na pláž dorazila ďalšia vlna, rozbila sa o kamene a vyprskla jej do tváre. Potom sa opäť stiahla. Voda okolo tela vírila a penila sa. Vyzeralo to, akoby sa hýbalo. Na krátky okamih sa zľakla, že muž ožije, vstane, schmatne ju za členok a stiahne so sebou do hlbín.

V tej chvíli spoza kopca zažiarili prvé ranné lúče a more sa sfarbilo namodro. Hľadela mŕtvemu mužovi priamo do tváre. Oči mal zatvorené, no ústa plné ligotavých bielych zubov boli otvorené dokonán, akoby pod vodou kričal z plného hrdla.

Pre boha živého, čo mám teraz robiť, zúfala si Teresa.

Potom sa jej prevrátil žalúdok a rýchlo si dala ruku pred ústa, obrátila sa na druhú stranu a prehla sa cez kamenné balvany. Keď odtiaľ tackavo utekala preč, ešte stále ju napínalo na vracanie.